

40
TING,
DU SKAL VIDE
(OM AT LEVE)

ALICE KUIPERS

På dansk ved Jørgen Nordenhof · ALVILDA



40 TING, DU SKAL VIDE (OM AT LEVE)

er oversat fra engelsk efter

40 THINGS I WANT TO TELL YOU

Copyright © 2014 Alice Kuipers

First published 2012 by Harper*Trophy*Canada™,

an imprint of HarperCollins Publishers Ltd.

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Johnnie McCoy

Omslag: Brooke Johnson/Queline Photography og MilleArtDesign

Grafisk tilrettelægning: Pamperin & Bech Grafisk

Bogen er sat med Palatino LT Std og Dinot

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2014 i Danmark

ISBN 978-87-7105-728-7

www.alvilda.dk

Til min far – fordi han tror på mig

1. DEL

1. KAPITEL

“Jeg har noget, jeg gerne vil fortælle dig.” Jeg sad ved min computer med mobilen mellem øret og kinden og tegnede kruseduller på et stykke papir.

Der stod ti emner på min to-do-liste. Jeg stregede nr. 4 ud: *Sig det til Cleo*

“Har du gjort det med Griffin?” hvinede hun.

“På min fødselsdag. Ikke før,” fniste jeg.

“Hvordan kan du holde ud at vente? Du har bare så meget selvkontrol!”

Jeg så for mig, hvordan Cleo sad på sin kæmpeseng med sit flotte, sorte hår og sin mørke hud, der stod i kontrast til alle de cremefarvede og hvide ting på hendes luksuriøse værelse, og snakkede med mig, mens hun lakerede sine lange negle.

“Okay. Det er sådan set ikke nogen hemmelighed. Jo, på en måde er det,” sagde jeg så.

Cleo sænkede stemmen: “Hvad mener du? Du kan da umuligt have nogen hemmeligheder, som jeg ikke kender.”

“Det er ikke noget særligt,” sagde jeg.

“Årh, sig det nu, Lille Fugl.”

“Ja, altså, jeg lavede den her hjemmeside for to måneder siden ...” Jeg holdt en pause, fordi jeg pludselig følte mig lidt dum. Nu fik jeg det til at lyde, som om det var noget helt vildt

stort. "Jeg vil helst ikke fortælle det til nogen. Det er en slags rådgivning, så jeg vil helst holde det som min hemmelighed, men ... altså der kommer virkelig mange spørgsmål, og jeg tænker meget på det. Jeg sad lige og læste et spørgsmål om, hvad man skal gøre, når man er forelsket i en fyr ..."

"Er du blevet sådan en slags internet-rådgivningsagtig pige? Jamen det er jo bare perfekt! Hvad er din adresse? Jeg prøver lige at finde dig."

Jeg gav hende adressen og hørte hendes fingre løbe hen over tasterne. Der fulgte en lang pause.

"Hallo!" råbte jeg. "Jeg er her endnu! Jeg prøver faktisk at tale med dig!"

"Rolig nu," sagde hun. "Jeg kan godt høre dig. Det er jo fantastisk. Jeg elsker det. Stiller folk virkelig de spørgsmål?"

"Altså, jeg fandt selv på de første spørgsmål, men så begyndte folk at skrive til mig. Jeg prøver at svare, når jeg har tid og noget at sige. Jeg svarer ikke alle ..." Jeg talte meget hurtigt. Bare det at tænke på hjemmesiden fik mig helt op at køre.

"Hvordan ved du, hvad du skal svare? Jeg sidder lige og læser det nu. Jeg kan godt lide den måde, du svarer på. Du er klog. Og jeg er vild med dit navn."

"Jeg bruger mine egne erfaringer, men prøver også at se, hvad andre har skrevet om emnet. Jeg vælger de spørgsmål, jeg føler, jeg kan svare på. Jeg havde slet ikke forestillet mig – altså, inden jeg begyndte – at min hjemmeside ville blive så populær så hurtigt."

"Hov, du giver også gode råd om sex," sagde Cleo.

"Hold nu op!" sagde jeg. "Nej, dér har jeg ingen erfaringer – endnu. Det svar var baseret på research. Og så lytter jeg også til dig."

Hun lo. "Bare se at komme i gang med Griffin. Så bliver

du en rigtig ekspert. En sexpert!" Hun holdt op med at le, men så røg det ud af hende: "Du burde betale mig for det her. Det var mig, der sagde det til dig engang: *En dum fyr kan sagtens være tiltrækkende, men han vil altid være et problem, og han laver sig ikke om for din skyld!*"

"Det var derfor, jeg var nødt til at fortælle dig om hjemmesiden. Du ved en masse om alt det, de spørger om. Hvordan kan jeg give den pige gode råd om, hvad hun skal gøre, når jeg aldrig selv har været forelsket – eller i hvert fald ikke siden dengang jeg var en lille pige og var vild med en af drengene i Westlife?"

"Hvorfor skulle dét være nødvendigt, når din kæreste bor lige ved siden af dig? Og desuden, hvis du blev forelsket, ville du jo miste kontrollen. Det ville være alt for vildt for dig!"

"Jeg kan sagtens være vild!" råbte jeg.

"Ja, det siger du jo!"

"Jeg har lige streget et emne ud på min to-do-liste. Det er da ret vildt. Men du kan altså godt lide min hjemmeside?"

"Tag den nu lige lidt med ro, ikke? Jeg er ikke færdig med at læse, hvad du har skrevet. Altså, Fugl, det er rigtig godt, det her. Hvorfor har du holdt det hemmeligt for mig? Jeg ville ikke have fortalt det til nogen som helst!"

"Jeg tænkte bare, at jeg ville lave hjemmesiden, og at det ikke ville interessere nogen, og at jeg ville føle mig som en idiot, hvis nogen kendte til den."

"Jeg er da ligeglad med, om du laver idiotiske ting."

"Men jeg tog den jo alligevel ikke ned igen."

"Selvfølgelig ikke. Som om du nogensinde har gjort noget halvt! Men hvad fik dig egentlig til at begynde?"

Jeg bankede med kuglepennen i bordet.

"Jeg tror, det var, fordi jeg syntes, det var sjovt. Jeg synes, det er stort, når nogen spørger mig om noget, og jeg så kan

give et svar, der kan hjælpe folk med at styre deres eget liv. Jeg ved ikke rigtig ... Jeg tror, jeg godt kan lide at ordne ting for folk."

"Jeg ville da helt klart spørge dig til råds om hvad som helst. Altså, hvis du kan rådgive om sex, kan du også rådgive den der pige, der er blevet forelsket. Jeg er smigret over, at du gerne vil have min hjælp."

"Jeg vil bare gerne have dig med. Så, hvad tænker du?"

"Vent lige lidt – ved Griffin noget?"

"Selvfølgelig gør han ikke det. Det er en *hemmelighed!* Min hjemmeside skal være anonym, så folk, der skriver ind, kan sige, hvad som helst."

"Okay. Jeg er beæret over at kende dit alter ego. Men hør nu her, 'frøken Tag-kontrol', du skal fortælle mig, hvad jeg skal gøre med Xavier. Jeg skal være sammen med ham i aften."

"Du ved godt, hvad jeg mener om ham ... Åh, Griffin ringer. Jeg er nødt til at lægge på. Hurtigt, har du et godt råd om, hvad hun skal gøre, hende, der har forelsket sig?"

"En kold tyrker. Hold dig væk. Husk, du kommer over det. Lav andre ting osv. Hvis han ikke vil have hende, så er det bare synd for ham selv."

"Perfekt." Jeg lagde på og tog imod telefonen: "Hej, hvordan går det? Har du fået lavet alle dine lektier?"

Han svarede med sin bløde stemme: "Det meste – sådan cirka. Jeg tænkte bare på, om du måske gad komme herover? Så kunne vi ... læse."

"Du skulle først lave alt dit hjemmearbejde, husker du nok. Du er nødt til at lave rigtig meget i år." Det var halvt dril og halvt alvorligt ment.

Jeg kiggede ud ad vinduet og så ham stå i sit vindue og smile til mig. Vores værelsesvinduer spejlede hinanden. Da

vi var mindre, skrev vi beskeder til hinanden, der kunne læses gennem vinduerne. Eller vi morsede til hinanden med lygter. Men i dag – hvor vi har internet og mobiler, og hvor vi er 16 – har vi ikke brugt morsekoder eller andre signaler i årevis. Men jeg kiggede altid automatisk over på hans vindue, når han ringede.

Han havde hvid skjorte og hvide bukser på som sædvanlig. Han var klassisk smuk: mælkehvid, babyglat hud og store, blå øjne. Han var høj, muskuløs og slank. Han trænede meget og lavede altid sine lektier. Han havde ikke ret mange venner, men dem, han havde, var nære venner. Han udstrålede ro. Med sin blege hud og sit sorte hår havde han det der sexede vampyrudseende, der fik piger til at glo. Men han lagde aldrig mærke til dem eller deres blikke, for han elskede *mig*. Hvis han havde kunnet hale sig selv ud af sengen om morgenen til en bare nogenlunde rimelig tid, ville han nærme sig det perfekte.

“Jeg kan ikke, G. Jeg har alt for travlt,” sagde jeg beklagende, mens jeg så på min liste:

Læse et kapitel i historiebogen

Lære konjunktiv for tyve nye spanske verber

Ordne nye fotos på computeren

Sige det til Cleo

Engelskopgave

Læse e-mails på hjemmesiden, og svare pigen, der er blevet forelsket

Skrive de første tips til Tips til teenagere-listen

Online-pilatestræning

Skrive en liste med julegaver til alle – gå i gang med det!

Rydde op på værelset og pakke skoletasken til i morgen

Jeg kunne se, at han surmulede.

“Lad være med det,” sagde jeg og smilede ad hans søde vovseudtryk. “Se her!” Jeg viste ham min spanskbog. “Jeg skal have lavet det her, men kunne du ikke komme herover i aften? Mor har en steg i ovnen – som sædvanlig. Jeg går ned og spørger, om det er i orden.”

“Okay. Ring til mig. Jeg synes ikke, vi har set hinanden ret meget i den sidste tid.”

“Du ser mig jo lige nu.”

Han rynkede på næsen: “Ja, ja – det er godt med dig. For resten ser du rigtig godt ud i dag.”

“Gør jeg? Tak.” Jeg havde mine yndlingsbukser på og en blå rullekravesweater, som jeg også følte mig supergodt tilpas i. Jeg er 1,68 høj. Ikke så slank, som jeg gerne ville være, men sådan okay, hvis man spørger i sundhedsministeriet – men ikke ligesom Cleo, der bare er pragtfuld. Jeg har krøllet hår (okay, det er kruset – det er derfor, jeg prøver at glatte det) og fregner. Jeg kan sådan set godt lide mine øjne, som er blå, grønne eller grå alt efter vejret. Folk siger altid til mig, at jeg ligner en eller anden, de kender.

“Ring til mig, når du har fundet ud af noget med i aften,” sagde han. Så vinkede han til mig og lagde på.

Jeg vendte mig væk fra vinduet, så ned over min liste og bestemte mig for at begynde med hjemmesiden. Jeg åbnede mailen fra pigen, der var blevet forelsket. Jeg smilede. Jeg elskede at være “frøken Tag-kontrol-over-dit-liv”. Det var lige mig.

Søndag den 3. oktober

Kære frøken Tag-kontrol-over-dit-liv

På min skole går der en fyr, som ikke ved, at jeg findes.

Han ved ikke engang, hvad jeg hedder, men jeg tænker

på ham hele tiden. Jeg ville ønske, at jeg kunne få ham til at lægge mærke til mig, men det er dumt, for han har allerede en kæreste ... Jeg græder om natten, fordi jeg ved, at vi aldrig kan komme sammen. Det går ud over mine venner, for jeg tænker altid på ham. Det fylder bare hele min verden. Jeg vil have ham ud af mit hoved, så jeg kan komme videre med mit liv. Hjælp! Hjælp! Hjælp!

Mercedes, 12

Kære Mercedes

Sådan genvinder du kontrollen:

Tag en kold tyrker: Hold dig væk fra ham!

Husk dig selv på, at du fortjener en fyr, der ser, hvor dejlig du er, og som ikke allerede har en kæreste.

Du synes måske, at han er den eneste fyr i verden for dig, men jeg lover dig, at det vil gå over. Snart kan du ikke huske, hvad du så i ham.

Når du kommer til at tænke på ham, så begynd at tænke på noget andet, en anden dreng fx eller en af dine venners problemer. Eller lektierne. Eller hvad som helst. Tal med dine venner. Bliv ikke sur på dem. Ved at dele dine tanker med andre holder du op med at føle, at du er ved at eksplodere.

Fra en teenager til en anden ...

Frøken Tag-kontrol-over-dit-liv

Jeg skrev engelskopgaven, lærte alle de spanske verber, ordnede mine billeder og lavede pilates-øvelserne. Jeg lagde tøj sammen og fandt det frem, jeg ville have på næste morgen. Der var ingen aftensmad. Mor sagde, at hun ikke gad lave mad – mærkeligt på en søndag. Fordi jeg gerne ville bruge tid

på at gå i gang med at skrive de første tips til den liste, jeg havde tænkt mig skulle være på hjemmesiden, og som skulle hedde 'Toptips til teenagere', smurte jeg en sandwich, satte mig ved skrivebordet og sms'ede til G for at aflyse vores aftale.

Han sms'ede straks tilbage:

Er alt i orden? Er du sikker?

Jeg svarede:

Klart. Ses i morgen. xxx.

Min telefon summede.

Handler det her om sex?

Min hals snørede sig sammen. *Sex?* Jeg genlæste sms'en et par gange. Puh! Hvor kom dét lige fra? Mens jeg prøvede at finde på et svar, sms'ede han igen:

Hvad er der galt???

Jeg ringede ham straks op. "Der er ikke noget galt, G," sagde jeg, da han svarede. "Alt er i orden, virkelig, og det handler ikke om sex."

"Hvorfor kan vi ikke bare hænge ud?" spurgte han. "Selv om din mor ikke laver mad? Altså, i de par sidste uger er du gået meget tidligt i skole, og vi hænger aldrig ud mere, ligesom vi gjorde før. Jeg tænker ..."

Jeg så ud ad vinduet, men han kiggede ikke over på mig. Han ... klynkede næsten. "Griffin," sagde jeg. "Vær nu ikke så mærkelig. Der er virkelig ikke noget i vejen. Det lover jeg dig."

"Det er meget normalt for en dreng at ønske at have sex med sin kæreste."

Mine kinder brændte. "Hvor kom det fra?" spurgte jeg. "Vi talte om min fødselsdag."

"Det er jo længe siden. Du skubber mig væk."

"Nej, jeg gør ikke. Jeg har bare travlt med skolen. Du ved jo, hvordan jeg er, G!"

“Ja, det ved jeg. Det er bare ... Jeg synes bare, at vi så hinanden meget mere, inden vi blev kærester, og det er ikke sådan, det skal være ...” Hans stemme forsvandt et øjeblik. Så hørte jeg ham mumle: “Mor, pas nu på,” hvorefter han sagde i telefonen: “Jeg må lægge på nu. Jeg elsker dig.”

Jeg lagde på. En urolig, murrende fornemmelse voksede i maven på mig. Griffin var min bedste ven. At blive hans kæreste for tre måneder siden havde været let – i begyndelsen. Og en aflysning af en middag ville ikke have været et stort problem før. Nu opførte han sig næsten klæbende.

Jeg blev siddende og så på min hjemmeside, hvor mit rådgivernavn stod med store bogstaver: “*Frøken Tag-kontrol-over-dit-liv*”. Hvis der var noget, der gik mig på, hjalp det altid at begynde at koncentrere mig om et eller andet bestemt. Jeg gik i gang med at tilføje det nye faneblad, som jeg havde planlagt. Hver gang jeg lagde et nyt råd op, skulle der komme en boks frem med teksten: “*Tips til teenagere*”, som så skulle dirigere læserne hen til et nyt permanent felt ude i siden. Jeg skrev en indbydelse:

Nu er tiden kommet til at begynde min nye “Tips til teenagere”-liste på hjemmesiden. Det bliver ting, jeg gerne vil fortælle dig, ting, som du måske vil sætte pris på, ekstra små råd ... Nyd dem! Du finder dem HER! De kommer meget snart!

Nu skulle jeg så skrive det første råd. Jeg trommede med fingrene på bordet. Jeg læste nogle citater rundt om på nettet for at få inspiration. Det første råd skulle helst være lige i øjet. Jeg kopierede nogle af citaterne: “*Der er altid to sider af en sag ...*”, “*Hvis du er i tvivl, så lad være ...*”, “*Tæl til ti, før du siger noget, du måske vil fortryde ...*”

Jeg læste dem igen. Så kom jeg i tanke om noget, min far tit havde sagt til mig. Jeg syntes pludselig, at det var det perfekte råd at starte med – et råd, der fik en til at gå fremtiden i møde med forventning:

TIP NR. 1: MAN KAN ALDRIG FORUDSIGE, HVAD DER VIL SKE – GRIB DET UVENTEDE!

2. KAPITEL

Mandag den 4. oktober

Kære frøken Tag-kontrol-over-dit-liv

Jeg har brug for et hurtigt råd: Jeg er bange for, at min kæreste vil droppe mig. Det vil jeg ikke have, at han gør. Han svarer aldrig, når jeg ringer til ham, og han behandler mig, som om han ikke kan lide mig. Hvad kan jeg gøre for at få ham til at blive forelsket i mig igen?

Nikki-M

Nogle af spørgsmålene var virkelig svære. Jeg var ikke sikker på, at jeg havde noget at sige til Nikki om hendes situation. Den lød *kompliceret*. Hvad nu, hvis hun ringede til ham 100 gange om dagen? Måske var det rigtigt af ham ikke at svare hende hver eneste gang? Jeg gik ud for at lave en kop kaffe. Da jeg kom tilbage, satte jeg mig foran skærmen og tænkte. Et stykke tid efter besluttede jeg mig alligevel for at hjælpe Nikki.

Kære Nikki-M

Sådan genvinder du kontrollen:

Du kan ikke få ham til at føle noget, han ikke føler.

Hvis han før i tiden har været sød og kærlig, så prøv at snakke med ham. Måske er der sket et eller andet i hans liv, som han ikke har fortalt dig endnu.

Men vær forsigtig. Ved at behandle dig, som om han ikke kan lide dig, prøver han måske på at fortælle dig, at det er forbi, uden at sige det til dig direkte.

Du må ikke lade ham køre rundt med dig. Gå din vej med ret ryg.

Fra en teenager til en anden ...

Frøken Tag-kontrol-over-dit-liv

Jeg lagde mit svar op på hjemmesiden. Jeg havde været tidligt oppe – som jeg plejede – så jeg lukkede computeren, tog et bad, redte mit hår, trak i det tøj, som jeg havde fundet frem aftenen før, og tog min taske.

Da jeg trak gardinerne fra, så jeg, at skyerne var tykke, og det så ud, som om der var en storm på vej. Mærkeligt. Mor stod i gadedøren med sit kamera i hænderne. Hun havde viltert, lyst hår ligesom mig, og hendes krøller blæste om hendes hoved. Hun havde pæne former og mælkevid hud med fregner. Jeg tænkte på, hvor meget vi lignede hinanden, helt ned til den måde, vore øjne skiftede farve på, og vores knap synlige øjenbryn. Vi fik begge tit at vide, at vi godt kunne trænge til en smule sol. Hun havde en enkel, sort kjole og en ulden frakke på, som gjorde hende mere bleg, end hun plejede at være, næsten spøgelsesagtig, i det svage morgenlys. Hun tog et billede af forsiden af huset. Jeg vinkede ned til hende, men hun så mig ikke. Jeg prøvede at huske, hvornår jeg sidst havde set hende tage billeder. Det var evigheder siden. Jeg blev ked af det på en mærkelig måde. Det var godt at se, at hun var begyndt på det igen.

Jeg skyndte mig ned ad trappen og løb forbi far, der sad på

sit kontor og læste nyheder på nettet. Han mumlede et eller andet om kaffe, men da var jeg på vej ud ad døren. Jeg råbte tilbage: "Vi ses, far. Jeg elsker dig!"

Jeg skyndte mig ud ad døren og blev straks gennempisket af blæsten. Jeg så mig om efter mor, men hun var der ikke. Jeg bemærkede, at Griffins gardiner var trukket for. Han var altid så doven! Jeg lynede jakken og prøvede at gemme mit viltre hår væk, mens jeg bad en stille bøn om, at det ville vente med at regne, til jeg var nået frem til skolen. På Parkcaféen – min foretrukne lokale café – bestilte jeg den sædvanlige cafe latte light, som jeg drak, mens jeg snoede mig gennem trafikken for at komme hen til den lille park ved siden af skolen. Lyden af biler og morgentravlhed blev mindre, mens jeg hastede af sted på stien langs søen. Vandet dansede i små, metalliske bølger, der blev pisket frem af den stadig stærkere blæst. Skyerne blev mørkere, mens jeg for gennem parken til den indgang, hvor gymnasiets A-niveau-klasser holdt til. Da jeg var kommet indenfor, drejede jeg til højre for at komme hen til 1. A-klassernes fællesrum på Harton's High School.

Jeg sagde hej til Neen Patel og Gracie Atkins – så tidligt på dagen var der ikke kommet ret mange elever – kastede nogle ting ind i mit skab og skyndte mig op på biblioteket for at læse op på et par ting.

Omkring en halv time senere kom Griffin hen til mig bagfra og lagde sine kolde hænder over mine øjne. "Gæt, hvem det er," sagde han.

Jeg skubbede min stol tilbage, rejste mig og kyskede ham. Han smagte af pebemyntetandpasta. "Hvordan har din morgen været?" spurgte jeg.

Han skubbede sit lange hår væk fra ansigtet. "Ligesom den plejer. Men jeg savner at følges med dig," svarede han.

"G, jeg har sagt, at det er ikke personligt ment. Jeg vil bare gerne tidligt i skole, så jeg kan nå at læse lidt ekstra."

"Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor du ikke kan læse derhjemme og så følges med mig, som vi plejer."

"Jeg har forklaret dig det før: Biblioteket er et godt sted at arbejde. Jeg tager det her skoleår seriøst. Du kender min plan!"

"Åh, planen, ja." Han skar en grimasse.

"Hvad?" Griffin var bare den værste i verden, når man skulle snakke om problemer. Han ville helst hele tiden lade, som om der ingen problemer var. "Kom så med det!"

"Vær nu ærlig, Fugl," sagde han, mens han rørte ved sin hals med fingerspidserne. Jeg vidste, at det var, fordi han var nervøs. Han sukkede, og pludselig væltede ordene ud af ham: "Du ville ikke være sammen med mig i aftes og heller ikke i morges. Det er, som om du ikke synes, at det er normalt, at jeg har lyst til ... du ved ..."

"Griffin! Der *er* ikke noget galt! Det har intet med sex at gøre!"

Han sukkede irriteret. "Altså, hvis du ikke er klar endnu ..."

"Det har ikke noget med det at gøre!"

"Så er jeg ikke med, Fugl."

Diskussionen var ved at komme ud af kontrol. Åh gud, vi havde vores første rigtige *skænderi* som par!

Jeg snerrede: "Det hjælper altså ikke at presse mig hele tiden!" Jeg var en rigtig heks nu. Griffin fortjente ikke, at jeg var så skidesur. Jeg så op på ham, og mine ansigtsmuskler fremtryllede automatisk et smil: "Nej, undskyld, det mente jeg ikke."

"Jeg ved godt, at du er stresset over skolen og over, at du skal søge ind på Oxford og alt det der. Men når du siger, at vi skal vente til din fødselsdag ... Jeg tænkt meget over det,

og det er jo ikke særlig ... øh ... ja, det er altså ikke særlig spontant.”

“Hvorfor skal det være spontant? På den her måde kan vi glæde os til det.”

Han blødte lidt op. “Du er så ... du er *så* meget dig, Fugl. Så forudsigelig.”

Forudsigelig? Var jeg det?

Han bøjede sig over mig. “Kom! Giv mig et kys. Vi finder ud af det.”

Klokken ringede. Ordet ‘frelst’ dukkede op i mit hoved. Noget af det, Griffin havde sagt, luskede ubehageligt rundt inde under huden på mig. Jeg gav ham et let kys, samlede mine bøger sammen, og så – lige så meget for at forsikre mig selv som ham – sagde jeg: “Det er fint alt sammen, det lover jeg dig. Kom, vi kommer for sent.”

I den første time sagde mrs. Livermore med sin kraftige stemme: “I er nødt til at tænke på eksamen! Det er ikke for sjov. Det er jeres fremtid, der står på spil!”

Der var ingen, der rigtig hørte efter. Selv sad jeg og kradsede nogle idéer ned til min hjemmeside i min notesbog.

Derfor gik der lidt tid, inden jeg registrerede, at der foregik noget interessant. Jeg løftede hovedet og så en fyr komme slentrende ind ad den åbne dør, hvorefter jeg spærrede øjnene op: Han så virkelig godt ud! Jeg kiggede hen på Cleo, som sad og så beundrende på ham, og flyttede så blikket tilbage. Han var ældre end os. Han havde cowboybukser på og en sort skjorte, hvorpå der stod skrevet: “Født til at dø!” Hans rødblonde hår hang lidt sjusket, som om han ikke havde tid til at blive klippet, og han havde skægstubbe på hagen. Han så ud, som om han var totalt ligeglad med, hvordan han så ud. Alligevel var han en af den slags fyre, som ... Nej, han

var simpelthen den flotteste mand, der nogensinde havde sat sine ben på skolen. Gud, det sidste, jeg havde brug for, var at have en lærer som ham. Totalt distraherende. Jeg ville blive nødt til at arbejde dobbelt så hårdt for at koncentrere mig, hvis jeg skulle have nogen timer med ham. Jeg tænkte på, hvem det kunne være, han skulle erstatte her to måneder inde i skoleåret.

Fyren lagde armene over kors, helt utvungent, som om han stillede op til at få taget et modelfoto. Så kiggede han på mig, og alt andet forsvandt. Jeg prøvede desperat at rive mit blik væk fra ham.

Mrs. Livermores kraftige stemme skar sig ind i min bevidsthed: "Pete Loewen. Endelig. Du kommer for sent. Det er ikke en god start, unge mand. Værsgo at sætte dig."

Åh nej, han var *elev*! Så han var uden tvivl 16 år gammel. Alle vi andre lignede børn sammenlignet med ham.

"Godmorgen," sagde han. "Mit vækkeur ringede ikke i morges."

"Det er ikke min skyld," galede hun. "Sæt dig dér." Hun pegede på et bord ikke langt fra mig. Jeg så på ham, mens han gik gennem lokalet. Min mave trak sig sammen. Han satte sig ved bordet og satte sin taske på gulvet.

Jeg tænkte på, hvor fantastisk det var, at den her flotte fyr sad så tæt på mig. Hvis jeg vendte hovedet, kunne jeg fint se ham fra siden. Herfra så han også godt ud. Han vendte sig mod mig og opdagede, at jeg sad og gloede på ham. For anden gang. Han lænede sig tilbage og blinkede til mig. Blinkede! Som om vi var med i en eller anden klam film. Jeg rettede mig op og prøvede at koncentrere mig om, hvad mrs. Livermore sagde. Jeg ignorerede den nye elev totalt. Næsten.

Cleo og jeg tilbragte spisepausen i det tomme klasseværelse.

Hun stod og lænede sig op ad et bord. Hendes sorte hår sad flot og var velplejet. Hun havde en cowboykjole på og sorte leggings med knæhøje støvler. Det fik hende til at se slank og smuk ud. Som altid.

“Dit hår kan ikke lide det her vejr,” sagde hun.

Jeg tænkte på al den tid, jeg havde brugt på at glatte det – som jeg kunne have brugt på at læse. Mine uregerlige krøller var mit livs forbandelse. “Dumme hår,” sagde jeg.

“Det er værd at bruge tid på,” sagde hun. “Det ser stadig godt ud.”

“Helt sikkert,” sagde jeg, mens jeg kørte hånden gennem håret og følte, hvordan fugten i luften fik det til at kruse mere og mere.

“Han ser godt ud,” sagde Cleo.

“Hvem?” Jeg prøvede at lade, som om jeg ikke anede, hvem hun snakkede om. Jeg ville ikke have, hun skulle vide, hvor mange gange jeg havde sneget mig til at kigge på ham i hver eneste time hele formiddagen.

“Hold nu op, Fugl, du må være blind, hvis du ikke kan se det.”

“Den nye dreng?” Jeg prøvede at få det at lyde henkastet. Billedet af ham, da han blinkede til mig, dukkede op for mit indre blik.

Hendes mobil vibrerede. “Du er så forelsket i Griffin, at du ikke engang så ham. Vent lige et øjeblik,” sagde hun, mens hun koncentrerede sig om at læse på skærmen. “Hmm,” sagde hun uden at se op. “Jeg tænkte nok, hun kendte ham. Hun kender alle mulige.”

“Hvem?” spurgte jeg. “Hvad snakker du om?”

“Hallo, Fugl,” svarede hun og klappede mig på hovedet. “Den nye, flotte fyr. Ham, der er begyndt i skolen i dag: Pete Loewen!”

"Nåh, ham." Jeg prøvede at lyde uinteresseret ved at skifte emne. "Hvem kender alle?"

"Becca." Cleo holdt sin telefon op og viste mig skærmen. "Hun har noget sladder om Pete."

"Nå," sagde jeg. "Hvad har hun skrevet?"

"Læs!"

Hej, C! Er Pete Loewen begyndt på jeres skole nu? Han er garanteret blevet smidt ud igen. Sladder: Han har været sammen med alle mulige. Han tager stoffer. Alle eelsker ham. Især piger. Hvornår skal vi seees? Kys og superknus. Becca.

"Jeg ved godt, at du ikke er meget for Becca, men du må indrømme, at hun altid ved *alting*," sagde Cleo.

"Det er bare ... Jeg forstår ikke, at det, at han tager stoffer og er blevet smidt ud af en skole, gør ham så interessant, at alle eelsker ham," sagde jeg stift.

"Lige meget," rablede Cleo. "Jeg har både Dan og Joe at tænke på, så der er ikke tid til flotte fyre lige nu. Så, frøken Tag-kontrol, fortæl mig, hvad jeg skal gøre."

"Shhh, lad være med at sige det her!"

"Der er ingen, der lytter," sagde hun og slog ud med armene mod det tomme lokale. "Jeg har brug for dit råd. Se her!" Hun viste mig to beskeder, en fra Joe Friesen, der gik i klassen over os, og en anden, næsten identisk, fra Dan Swain, der gik på vores computerhold.

"Cleo, de vil jo begge være sammen med dig lørdag aften. Du kan ikke være to steder på samme tid, uanset hvor god du er til at forblænde drengene."

"At spise med den ene og så være sammen med den anden senere på aftenen ... er det så forfærdeligt?"

“Totalt frygteligt,” sagde jeg og fniste.

“Virkelig? Forfærdelig frygteligt? Hvad nu, hvis jeg gør det alligevel, hvad skal jeg så tage på?”

“Når du skal ud at spise eller senere? Skal du bruge tid på at skifte?”

Hun smilede ondt.

“O.k.,” sagde jeg. “Din langærmede, sorte kjole til Joe – husk at vise ben. Og cowboybukser og silkeblusen til Dan. Han er mere sådan uformel. Men hvad er der sket med Xavier? Var du ikke sammen med ham i går?”

Det gik lidt tid, inden hun svarede. “Det skulle jeg have været, men han kom bare ikke.”

“Du ved godt, at jeg hader den fyr, ikke? Og den måde, han får dig til at være på,” sagde jeg og gav hendes arm et klem.

“Lige meget,” svarede hun. “Det var før, Joe og Dan sms’ede.”

Jeg kunne mærke på hende, at hun var mere såret, end hun ville indrømme.

Griffin kom ind. Som sædvanlig kyssede vi hinanden. Hans mund var blød. Han trak sig genert bort ret hurtigt. Jeg tænkte – og det var ikke første gang – at jeg ville ønske, at han var mere selvsikker, når han viste sine følelser; at han udstrålede, at han ligesom vidste, hvad han gjorde.

Han sendte mig et blik, der var svært at tolke, og gik over i den anden ende af lokalet, hvor han satte sig på et bord. Han tog en kuglepen frem og lod den løbe fra den ene finger til den anden, så den var i konstant bevægelse – et trick, hans far havde lært ham, da vi var mindre.

Cleo snakkede løs om et eller andet, mens jeg iagttog Griffin. Han virkede træt og så ud, som om han var i dårligt humør. Jeg kunne se det, for jeg kendte ham bedre end

nogen anden i hele verden. Jeg tænkte på den første gang, jeg så ham – den dag, han og hans familie var flyttet ind ved siden af os, og en tynd dreng var kommet til syne i et hul i hegnet for enden af vores have. Dengang var han en bebrillet dreng med et fjoget udseende og skulderlangt, sort hår.

“Hvad laver du?” spurgte han med en accent, som jeg øjeblikkeligt genkendte.

“Er du amerikaner?” spurgte jeg, mens jeg tørrede mine snavsede hænder af i min T-shirt og trak en kvist ud af mit åndssvage, krusede hår.

“Ja. Fra Montana. Hvad har du gjort ved dit ben?” Han pegede på den gipsbandage, jeg havde på benet.

“Jeg fløj ned fra et træ.”

“Wow!” sagde han. “Jeg tror ikke, jeg har lyst til at prøve at flyve. Gjorde det meget ondt?”

Men før jeg kunne nå at svare, kaldte hans far på ham.

Senere så jeg fra mit vindue, at Griffins far havde fat i den tynde drengs arme og ben, mens han svingede ham rundt i luften med et stort grin.

Griffins far døde tre år senere af et hjerteslag. Nogle gange er livet meget hårdt.

Cleo afbrød min nostalgiske tankerække ved at spørge: “Skal I to have noget at spise?”

“Fra cafeteriaet?” spurgte Griffin.

“Afskyeligt,” sagde jeg. “Men det regner, så vi har ikke noget valg.”

Griffin og Cleo fortsatte med at diskutere mulighederne, mens jeg tænkte på den dag, Griffin og jeg kyssede hinanden første gang. Vi sad på gulvet på hans værelse og lavede lektier. Pludselig lagde han sin hånd på min, og jeg kunne mærke, at hans ansigt nærmede sig mit.

“Ville det være mærkeligt, hvis vi ...” sagde han.

Jeg vidste nøjagtig, hvad han mente.

Alle troede, at vi havde været kærester længe, fordi vi næsten altid var sammen, og det at kysse hinanden ville være helt naturligt. Da jeg var 16, havde jeg aldrig kysset en dreng før. Det var begyndt at bekymre mig. Jeg kendte masser af piger, der havde kærester. Griffin var min bedste ven, og derfor havde der ikke været tid til andre drenge i mit liv.

Mens vi sad der på gulvet på hans værelse, følte jeg, at jeg så mig selv udefra, mens Griffins ansigt nærmede sig mit, så hans mund landede på min. Jeg husker, at jeg tænkte: *Han smager fuldstændig, som jeg havde forestillet mig, at han ville.* Tanken var behagelig, så jeg eksperimenterede med at kysse ham lidt hårdere.

Han trak sig væk og smilede sit fjogede smil. "Du er bare perfekt," sagde han. Hans kompliment gjorde mig en smule svimmel.

O.k. Jeg havde ikke så meget fart på som Cleo, når hun beskrev, hvordan hun kyssede drengene, men jeg lignede overhovedet heller ikke hende. Og Griffin lignede ikke de drenge, hun kom sammen med.

Griffin sad og stirrede mut på mig, så jeg sendte ham et lille smil og følte mig lidt trist over vores næsten-skænderi. Det kan godt være, at jeg ikke fik de vildeste sommerfugle i maven, når jeg så på ham, men vi var så ... *rigtige* sammen. Han rørte ved sin hals med fingerspidserne.

Neen Patel var kommet ind og stod og snakkede højt med Cleo, som stadig stod og lænede sig op ad et bord ved siden af mig.

"Jeg har hørt, at hans far har været i fængsel," sagde Neen.

"Hvem?" spurgte jeg. Nu var min nysgerrighed pludselig vakt.

“Peter Loewen,” svarede hun. “Han er tilsyneladende plejebarn.”

“Hvordan ved du det?”

“Hans mor forlod ham,” sagde Neen. “Hun gik bare fra familien. Kunne du forestille dig, at din mor bare gik sin vej? Og hans far var bare forfærdelig – tilsyneladende – og det er det samme med Pete, ja, det siger alle. Han kunne lige så godt gå rundt med et skilt på ryggen, der stod ‘problemer’ på.” Hun satte sin tunge mellem tænderne. “Han er supersexet. Jeg vil invitere ham på en date.”

“Nej, jeg gør det først,” sagde Cleo. “Du kan få ham, når jeg er færdig med ham.”

Min mobil summede, og jeg kiggede på skærmen; det var en sms fra Griffin, der stod i den anden ende af lokalet:

Jeg r ked af at det hele r så underligt

Jeg smilede til ham. Cleo og Neen stod stadig og sludrede. Jeg sms’ede til ham:

Også mig. Lad os prøve at være mere spontane hvis du synes. Hvad har du lyst til vi skal?

Der kom straks en ny sms:

Nej, det r ok. Vi holder os til din plan. 1 måned. Jeg tæller dagene ☺

Han var virkelig tålmodig. Han sendte mig et hurtigt smil. Det så ud til, at jeg ikke havde nogen grund til at være bekymret. Men det var jeg. Jeg kiggede igen på hans sidste sms: *1 måned. Jeg tæller dagene ...*

Pludselig havde jeg en dårlig smag i munden.